

Poul Erik Skov Christensens tale 1. maj 2005 Formand for 3F

Er der noget mere dansk end selveste den kongelige danske porcelænsfabrik, Royal Copenhagen.

Tjah... hvis man er i Thailand og besøger den kongeliges nye produktionshal lidt nord for Bangkok, så er svaret desværre "ja".

Selv de muselmalede penselstrøg er ikke længere så danske at det gør noget.

Vidste I det?

Og ganske kort derfra har en anden hæderkronet dansk virksomhed, Georg Jensen, slået sig ned.

Tænk, selv det vi går og tror, er allermest dansk, har altså for længst slået sig ned der, hvor græsset er grønnere – eller i hvert fald lønningerne og dermed produktionsomkostninger er betydeligt lavere end i Danmark.

"Globalisering" hedder det på nydansk!

Hvem husker ikke valgkampens berømte slagteriarbejdere fra Hjørring?

Selv Anders Fogh Rasmussen meldte sig i køen af redningsmænd.

Der var ikke det gode, regeringen ikke ville gøre for de nordjyske slagteriarbejdere og andre i samme situation.

Men så snart valgkampen var slut og mediernes projektør var slukket, forsvandt statsministerens interesse...

Dengang under valgkampen sendte de 180 medarbejdere på Electrolux, som netop havde fået deres fyreseddel, fordi virksomheden i Tommerup på Fyn flytter til Thailand, også et brev til Anders Fogh Rasmussen.

De bad blot om at få samme hjælp som de fyrede slagteriarbejdere i Hjørring blev lovet under valgkampen.

Men medarbejderne venter stadig på svar.

Det problem kender de også på Micro Matic i Odense.

I februar i år blev der fyret 80 medarbejdere på grund af for få ordrer, og et halvt år tidligere måtte 120 medarbejdere sige farvel, fordi montagen af fadølsarmaturer blev flyttet til Litauen. Efter de sidste fyringer inviterede tillidsfolkene på virksomheden både statsministeren og beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen til et fyraftensmøde, hvor de kunne diskutere de løfter om fremtidige arbejdspladser, der blev givet under valgkampen.

Men ministrene har ikke tid!

For spørgsmål er der jo ellers nok af.

I en tid, hvor flere og flere ufaglærte job flytter til lavtlønslande, er der mere end nogensinde behov for efteruddannelse.

Men i stedet for at uddanne mere, har de private virksomheder sat bundrekord i efteruddannelse af medarbejderne.

Regeringen og statsministeren peger godt nok på, at uddannelse er et af de vigtigste konkurrenceparametre i en globaliseret verden.

Men i den politiske virkelighed, ser verden altså ganske anderledes ud.

Regeringen har markant nedprioriteret de ufaglærtes mulighed for uddannelse og efteruddannelse.

Der er altså ingen sammenhæng mellem det virksomhederne siger, de ønsker – og det, de tilbyder medarbejderne.

Og der er slet ingen sammenhæng mellem det, regeringen siger den ønsker, og det den tilbyder lønmodtagerne.

Tværtimod!

Det håber jeg, at de giver sig tid til at diskutere i statsministerens nye Globaliseringsråd.

Det initiativ skal Anders Fogh Rasmussen da have ros for, selv om jeg undrer mig over, at der i Globaliseringsrådet ikke blev plads til netop de lønmodtagere, der først bliver ramt af globaliseringen, nemlig de ufaglærte industriarbejdere.

Derfor kan man frygte, at regeringens globaliseringsstrategi ender som en plan for eliten. Den klare målsætning vi har i dansk fagbevægelse er, at vi skal skabe flere nye muligheder og færre knuste drømme.

Derfor er der to opgaver:

For det første at sikre en høj beskæftigelse, så der er nye job til dem, der rammes af udflytning.

For det andet at sikre, at alle lønmodtagere får adgang til efteruddannelse, så vi kan skabe bedre job, end dem der flytter ud.

Regeringen har svigtet begge opgaver.

20.000 flere er blevet arbejdsløse.

Og der i de sidste år blevet skåret dramatisk ned på voksen- og efteruddannelserne.

Vi skal lægge kræfterne sammen for at sikre en ny, stor national satsning på efteruddannelse, der kan trække nye og vellønnede job til Danmark.

Vi skal have som ambition at skabe verdens bedste voksen- og efteruddannelsessystem.

På hver eneste dansk arbejdsplads skal der lægges en slagplan, således at medarbejdere på alle niveauer sikres et individuelt planlagt og sammenhængende uddannelsesforløb.

Alle skal have ret til seks måneders efteruddannelse hvert femte år.

Vi er nødt til at prioritere efteruddannelse, hvis vi skal konkurrere i fremtiden.

Også de arbejdsløse skal have styrket deres kvalifikationer gennem uddannelse.

Derfor skal seks ugers grænsen for efteruddannelse af ledige fjernes.

Men vi kan lige så godt erkende det. Vi kommer til at opleve nye store fyringsrunder på virksomheder rundt omkring i Danmark på grund af udflytning.

Vi skal være bedre forberedt, når fyringerne sker.

Derfor skal varslingsreglerne ændres og virksomheder forpligtes til at udarbejde en handlingsplan for, hvordan den enkelte medarbejder kommer videre.

Udfordringerne fra globaliseringen skal ikke kun tackles i Danmark, og det er ikke nok kun at sikre forholdene for lønmodtagerne herhjemme.

Arbejdsmarkedet er for længst blevet globalt.

Når Vestens virksomheder flytter til ulandene, har både virksomhederne, regeringer og fagbevægelsen ansvar for, at produktionen foregår på ordentlige vilkår.

Det sikres ikke tilstrækkeligt i dag.

Mange vestlige såvel som lokale arbejdsgivere i ulandene byder lønmodtagerne arbejdsforhold, som vi end ikke i vores vildeste mareridt kan forestille os.

Det er det vi har set i forhold til topfolk i dansk landbrug, der har etableret gigantiske svinefarme i Polen og Ukraine.

Her produceres "danish bacon" under forfærdelige forhold.

Under miljøforhold vi aldrig ville acceptere – og med den sideeffekt at vi risikere at miljøet i Østersøen bliver endnu ringere.

Dertil kommer at svinefabrikkerne behandler de ansatte på en måde, som vi aldrig ville acceptere.

Med løn- og arbejdsvilkår der simpelthen ikke er værdige.

Men jeg er stærkt bekymret for, at det vi har set – og som fagbladet så dygtigt har afsløret – kun er "toppen af isbjerget".

Vi har set tendenser til at slagterier flytter deres produktion til Polen.

Vi har set antydninger af at mejeriprodukter i stigende grad importeres sydfra.

Jeg er bange for, at vi om ganske få år vil opleve, at dansk landbrug nedlægges – og at vi skal affinde os med fødevare, der produceres under forhold, som vi aldrig ville acceptere herhjemme.

Det bekymrer mig stærkt, når vi hører at selv økologiske landmænd er ved at give op, fordi de kan tjene mere i EU-tilskud ved at lægge deres jorde brak end de kan tjene ved at producere sunde og gode danske fødevarer.

Oveni dette kommer så, at den danske stat bidrager til denne unfair konkurrence ved at yde støtte til danske landmænd, der etablerer sig i Polen og Ukraine.

Konkurrerer vi alene på lønnen, eller er der også konkurrence på miljø, arbejdsmiljø og menneskerettigheder?

Den danske regering har tonet rent flag.

Når Dannebrog flytter ud sker det på virksomhedernes betingelser, mens det er vanskeligere at få øje på kravet om demokrati og menneskerettigheder.

Et eksempel er Danidas afvisning af støtte til 3F's etablering i Vietnam.

Dansk erhvervsliv modtager millioner af kroner i bistand til at flytte arbejdspladser til lande som Vietnam og Kina, men når lønmodtagerne ønsker at følge op med faglig støtte i de selv samme lande, må de selv punge ud.

Og de økonomiske vismænd har stillet spørgsmål ved det vise i, at skatteyderne gennem de statsfinansierede fonde er med til at betale for udflytning af danske arbejdspladser.

For os almindelige danskere kan det være vanskeligt at forstå, hvorfor Danmarks suverænt største virksomhed, A.P. Møller-Mærsk, med et overskud på 18,4 milliarder kroner, skal have økonomisk hjælp fra staten til at udvide sin verdensomspændende virksomhed.

Og det er mig ubegribeligt, at vi som skatteydere skal være med til at betale for, at dansk landbrug i stor stil flytter deres mest forurenende virksomheder, svineproduktion til Østeuropa. Her står danske svinebaroner bag gigantiske svinefarme, og nyder godt af, at kravene til miljø og dyrevelfærd er temmelig meget mere lempelige end i Danmark.

Her kan svinebønderne udleve deres vildeste fantasier om gigantiske svinefabrikker, om bassiner fyldt med gylle, om lønninger på få kroner i timen, og om myndigheder, som af den ene eller den anden årsag, lukker øjnene, fordi der er penge i lortet – rent ud sagt!

Samtidig hører vi toppen af dansk landbrug klynke over konkurrencen fra udlandet, ikke mindst Polen.

Sandheden er, at dansk landbrug konkurrerer med sig selv, og at den polske bacon, der oversvømmer de danske kølediske, er produceret af de samme bønder, som står bag de danske slagteriselskaber.

Og sandheden er, at det hele foregår med massiv støtte fra den danske stat og fra EU.

Det er rendyrket kannibalisme, det er den rene galskab.

For mig er det afgørende, at alle, såvel ufaglærte og faglærte som højtuddannede, sikres muligheder på fremtidens arbejdsmarked.

Lykkes det ikke, ender vi med et Danmark, der knækker over på midten.

Det gør vi også, hvis vi ikke formår at redde vores folkeskole.

Folkeskolen er ikke længere en skole for folket.

I generationer har folkeskolen være med til at binde os danskere sammen uafhængigt af sociale tilhørsforhold.

Folkeskolen har bidraget til at skabe den sammenhængskraft i samfundet, som trods alt har gjort Danmark til et land med relativt stor lighed.

Men når vi nu ser, at en tredjedel af Københavns skolebørn går i privatskole, så er vi i gang med at skabe et opsplittet samfund, hvor de ressourcestærke forældre stemmer den lokale folkeskole fra - ikke fordi de har nogen dybere ideologiske grunde til at vælge folkeskolen fra, men i frustration over manglende faglighed i skolen.

Og mens alle eksperterne kan bruge årevis på at diskutere Pisa-undersøgelser og hvad der ellers findes af kloge rapporter om folkeskolens mangler, så har vi forældre i årevis vidst, at den er galt fat med folkets skole.

Jeg kunne såmænd tage udgangspunkt i min egen historie, men lad mig tage et andet aktuelt eksempel:

I Thisted bor Mikkel Jensen, som ikke engang kunne læse et Anders And-blad, da han forlod den lokale kommuneskole efter syvende klasse.

Trods special-undervisning gav hans lærere op og i stedet valgte Mikkels forældre at tage drengen ud af folkeskolen og prøve en ordblindeskole.

I dag, tre år senere, har Mikkel fået så meget styr på bogstaverne at han er klar til en erhvervsuddannelse.

Men Mikkels læsevanskeligheder har kostet familien dyrt.

Økonomisk en regning på 110.000 kroner til efterskolen, og menneskeligt syv år med skænderier, gråd og en familie på kanten af opløsning.

Derfor vil 3F nu sammen med Mikkel's forældre lægge sag an mod Thisted kommune for ekstraudgifter til ordblindeundervisning, for ifølge Folkeskoleloven er det kommunens ansvar, at alle elever lærer at læse.

Ud fra enhver retfærdigheds betragtning bør Thisted kommune holdes for ansvar, men tiden vil vise om der er sammenhæng mellem lov og sund fornuft.

I Norge er en tilsvarende retssag endt med erstatning.

Siden 3F gik ind i den sag er vi blevet bestormet af forældre, der har nøjagtigt de samme problemer uden at de føler, at de bliver taget alvorligt.

Knap 20 procent af de elever, der hvert år forlader skolen, har mere end svært ved at læse og skrive.

Er der virkelig så langt fra katederet til den bageste række?

Til Thisted og andre kommuner er der kun en ting at sige:

Hvis ikke I kan lære vores børn at læse, så giv os skolepengene tilbage!

Det kan godt være, at rødstrømperne ikke er så fremtrædende, som de har været.

Men det betyder ikke, at kampen for ligestilling er forbi.

Kvinder er fortsat undertrykte.

De får generelt mindre i løn end deres mandlige kolleger, også selv om de har det samme job. Det er dem, der kommer til at stå bagest i karriereudvikling, fordi de skal gå hjemme og passe børnene.

Det er fortsat kvinderne, der mister anciennitet og pension, når de er på barsel, og det er kvinderne, der suverænt er færrest af i offentlige råd og nævn og på ledende poster både i den offentlige sektor og i det private erhvervsliv.

Heldigvis har vi taget nogle store skridt i den rigtige retning ved de seneste mange overenskomstforhandlinger.

Løn og pension under barsel i nu næsten et halvt år er ikke mindst til gavn for kvinderne.

Men også familierne har fået et stort økonomisk løft med de nye rettigheder.

Faktisk betyder det, at en familie vil få forbedret deres økonomi med næsten 80.000 kr. pr. barn.

Det er da et overenskomstresultat, der er til at tage og føle på.

Ved de seneste overenskomstforhandlinger fik vi også sikret en barselfond, der sikrer arbejdsgiverne mod store ekstra omkostninger, når medarbejderne går på barsel.

Det betyder, at langt færre kvinder i fremtiden vil blive udsat for diskrimination og forbigået, når der skal besættes stillinger.

Men når det angår løn, så er vi ikke kommet ret meget videre.

Vi har krævet, og den tidligere Socialdemokratiske regering har vedtaget, et forslag om ligelønsstatistik.

En ligelønsstatistik der viser sort på hvidt, hvad forskellen mellem kvinder og mænds løn er ude på den enkelte arbejdsplads.

Det er stærk påkrævet, for den eneste måde at få diskuteret lønforskellen er, at arbejdsgiverne udlevere tallene og skal kunne forklare forskellene.

Men den borgerlige regering fjernede først det socialdemokratiske forslag.

Så sagde Claus Hjort Frederiksen under valgkampen, at nu ville det blive fremsat igen i en udvandet form.

Og siden er der ikke sket noget som helst.

Hvorfor overrasker det mig ikke?

I 3F har vi netop gennemført et ligestillingsregnskab, der klart viser, at ligestillingen er godt på vej i vores nye forbund.

Det mandsdominerede SiD har ikke slugt kvindeforbundet KAD, som nogen måske frygtede.

Kvinderne er stærkt placeret på de ledende poster i 3F.

3F er kun få måneder gammel, men alligevel ved langt de fleste danskere allerede, hvem vi er, hvor vi kom fra og hvad vi står for.

Jeg lovede før årsskiftet, at 3F vil være til stede i den politiske debat, at vi vil sætte en dagsorden, og at vi vil gøre en forskel.

Indtil videre har vi levet op til det løfte.

Og vi stikker heller ikke hovedet i busken, når velfærdssamfundet bliver sat til debat.

Vi frygter ikke morgendagen, men ser frem til den nye dags udfordringer.

Vi ved, hvor skoen trykker, vi kender virkeligheden, og vi vil lade medlemmernes virkelighed være vores stærkeste argument.

Vi har for nylig set, hvordan medlemsindflydelse har skabt ny politisk dynamik og nyt liv til et parti, vi deler historie med.

Uanset om man kan lide udfaldet af Socialdemokraternes formandsvalg, så lykkedes det at skabe en utrolig stor samfundsdebat alene i de to måneder, Helle Thorning-Schmidt og Frank Jensen var på turné rundt i landet.

Jeg synes, at vi skal lade os inspirere til en mere åben og offensiv dialog med vores medlemmer om, hvordan de ønsker fremtidens samfund indrettet.

Derfor glæder jeg mig da til, at hører forslagene om, hvad pengene skal bruges til, hvis efterlønsordningen ændres.

Det skal vel ikke være til skattelettelse til de rige.

Jeg gælder mig også til at hører om hvordan man vil skabe et arbejdsmarked for de mange der ikke kan trække sig tilbage på efterløn, eller fordi folkepensionsalderen skal sætte op igen.

Jeg gælder mig til at hører om hvordan man vil tvinge virksomhederne til at sikre et ordentlig arbejdsmiljø så vi kan være i arbejde et helt liv uden nedslidning, når vi nu skal arbejde længere.

Jeg kan forstå, vi kommer til at diskuterer et opgør med mange af de måder vi har indrette samfundet på i dag.

Betyder det så også, at vi vil se forslag om staten ikke længere skal give massive tilskud til private skole, og bruge de sparede penge på en tiltrængt forbedring af Folkeskolen.

Det syntes jeg ville være et godt forslag.

3F deltager gerne i diskussionerne, vi har aldrig accepteret trusler om ikke at mene noget, fordi det måske ikke passede ind i andres strategiske politiske spil.

Vore medlemmer har tillid og tiltro til os, fordi de ved vor politiske holdninger ikke er parkeret i en andens baglomme eller håndtaske – sådan vil det også være fremover.

Fagbevægelsen blev ikke til i enighed, men vi kan i Danmark få åndenød af ligegyldighed og kan dø af mangel på engagement.

Rigtig god 1. maj.